

[Udenrigsministeren.]

eller i nærheden af diger, kan have ramt digerne. Efter amerikansk opfattelse er de rapporterede skader på diger af et så ringe omfang, at flodkontrolsystemet ikke er afgørende skadet, men stadig intakt. Så vidt den danske ambassade i Peking har kunnet få oplyst fra forbindelser dersteds, synes en række iagttagere at bekræfte det reelle indhold i disse udtalelser. Det bestrides ikke, at digerne i visse tilfælde er blevet beskadiget.

Dette er, hvad der hidtil foreligger oplyst gennem indberetninger fra de danske diplomatiske repræsentationer i de direkte involverede lande. Som det vil ses, står i denne sag påstand mod påstand.

Den danske regerings holdning til bombardementerne i Nordvietnam fremgår af mit indlæg i Folketinget den 19. april 1972, hvor jeg i regeringens navn fremhævede, at bombardementerne af befolkningscentre i Nordvietnam ikke bidrog til konfliktens løsning, og pegede på såvel de store menneskelige og materielle tab som på de uhyggelige ødelæggelser, der er en øjeblikkelig følge af forsøget på at gennemtvinge en militær løsning på et problem, som må løses ad politisk vej.

Af *Christophersen* til boligministeren (19. juli 1972):

„Vil ministeren oplyse indholdet af de bestræbelser, der fra ministeriets side udfoldes for at hindre, at Arbejdernes Andels Boligforenings byggeri i Ishøj erklæres konkurs som følge af betydelige lejetab?“

Begrundelse.

Ifølge Berlingske Tidende den 18. juli er det pågældende byggeri på ca. 1.400 lejligheder ramt af en alvorlig udlejningskrise, der har påført afdelingen et lejetab på adskillige millioner kroner. Det oplyses samtidig, at boligministeriet ved forhandling med selskabet søger at forhindre en konkurs. Det må være rimeligt, at Folketinget informeres om den risiko, der således synes at foreligge for, at de statslige og kommunale garantier skal blive aktuelle, og for, at de nuværende lejeres indskud bringes i farezonen.

Boligminister *Helge Nielsens* svar (24. juli 1972):

Spørgeren har i sin begrundelse henvist til en artikel i Berlingske Tidende for den 18. juli 1972, ifølge hvilken det pågældende byggeri på ca. 1.400 lejligheder er ramt af en alvorlig udlejningskrise, der har påført afdelingen et lejetab på adskillige millioner kroner. Det oplyses samtidig, at boligministeriet ved forhandling med selskabet søger at forhindre en konkurs.

I denne anledning kan jeg oplyse, at der ikke i boligministeriet foreligger oplysninger om, at der skulle være tale om, at det pågældende byggeri står over for at blive erklæret konkurs.

Der har derfor ikke været grund til for ministeriet at overveje foranstaltninger i den retning, som spørgeren antyder.

Det kan tilføjes, at det igennem nogen tid i ministeriet har været overvejet, i hvilket omfang omkostninger i det almennyttige nybyggeri vil kunne medtages ved opgørelsen af den anskaffelsessum, der kan finansieres med statsstøtte.

Af *Bendix* til boligministeren (19. juli 1972):

„Vil ministeren tage initiativ til, at nyopførte lejligheder i den almennyttige boligmasse, som igennem længere tid har stået tomme, sælges som ejerlejligheder?“

Begrundelse.

Igennem længere tid har det stået klart, at det sociale boligbyggeri befinder sig i en akut krise. Det fremgår bl. a. tydeligt af de informationer, som det af ministeren nedsatte udvalg (Poulsenudvalget) har samlet og offentliggjort. Heri fastslås det bl. a., at der i 1972 sandsynligvis vil blive udbudt 16.000 boliger inden for det sociale boligbyggeri. Dette udbud skal stilles over for den samlede udlejning på 8.000 i 1971, et tal, som ikke kan ventes at stige væsentligt i 1972.

Det fremgår af socialforskningsinstituttets trivselsundersøgelse fra foråret 1971, at hovedparten af befolkningen ikke efterspørger udlejningsbolig i etagebyggeri, men andre boligformer, herunder ikke mindst den selvejede bolig.

Sammenholdes dette med, at befolkningens disponible indkomster kun er steget